

יפת מהרק החגורה (המשך מעמוד 6)

גם היום, לאחר שארנסט יפת התפרסם להודעות השם ככל הקשור לפת. אלה הם אנשי-עסקים, פוליטיקאים, בנקאים ועוד. היום הם מספרים שהוא לא אהב לתרום למטרות צדקה, שהוא אהב מותרות. שניצל את הבנק. שחי חיי-עושר כמו בנקאים בקנה-מידה בינלאומי. שהוא אהב את הטיפה המרה, ואינו מתגורר מנשים.

דון קישוט בננק

עיקבות פרשת בייסקי נאלץ יפת להתפטר מכל תפקידיו בני-ליל. אחד האנשים שהטרידו את ראשי בננק במשך שנים היה רואה-החשבון שימחה שנקר.

המטריד האומי, קראו לו. הוא כתב מיכתבים, שלח תירשומות ופנה טלפונים. הוא פנה בהתחלה רק לראשי הבנק, כשלא נענה, היפנה את מיכתביו לחברי מועצת-המנהלים של הבנק.

אך החתול אהב לשמור על השמנת וחברי מועצת-המנהלים לא אהבו את האיש המשונה, שכתב להם עשרות מיכתבים.

כשהבין שנקר כשמיסגרת הבנק לא ימצא האנשים שיקשיבו לו, ניסה מזול מחוץ לבנק: שרים, חברי-כנסת, ראשי בנק ישראל ואפילו עיתונות. התגוררות היחידות שקיבל היו מיכתבי-ניי-מוס.

כיום מסתבר כי דיברי שנקר היו נכונים, אמיתיים ואמיצים. אבל אף לא איש אחד בישראל הסכים לשים לב אליהם.

מה הוא אומר היום? אני אומר היום שיש אנשים נוספים בבנק שצריכים ללכת הביתה, וטובה שעה אחת קודם!

למשל, מרדכי איינהורן, מנכ"ל הבנק, שהיה אחראי יחד עם יפת — ואולי יותר מיפת — לוויסות מניות הבנקים. הוא המומחה של הבנק לגור שא המניות. איינהורן גם אחראי למות רלי הניהול החמורים ולמחרלים המר סריים בתוך הבנק, הוא לא נקט בזמן בצעדים הררשים, הוא נהנה בעצמו ממשכורות-יעתק, שהציבור הישראלי לא שמע על שכמותן עד היום.

למשל, יעקב הירש, המפקח הראשי של בנק לאומי. הוא לא מילא את תפקידו כראוי, שלחתי לו תזכירים והוא התעלם מהם, חיפה על ההנהלה והכל מתוך חשש למעמדו בבנק.

למשל, חים בוקסבום, ראש חטיבת הכספים, שעשה את העיסקה בין הבנק ליפת בכל הקשור לקניית הבית. הוא ידע שיפת אינו משתתף בהוצאות אחזקה-הווייל, הוא גם הכין באופן אישי את המשכורות האדירות לראשי הבנק. הוא ידע על ביובוזים, ולא עשה דבר.

למשל, דוקטור זלמן סגל, ראש חטיבת-מינהלה, ולשעבר ראש ליש כתו של יפת. הוא האיש שזנף כי וממנו קיבלתי הוראה מפורשת שלא לכתוב, לא לאסוף, ועל יצירת תפקידים ולשלוח חומר להנהלת-הבנק. גם הוא, ככל הנראה, נושא כאחריות האישית.

רואה-החשבון שימחה שנקר היה במשך שנים הרוני-קישוט של בנק ל-אומי: התרוע על מחרלים, על קיומה של אבטלה סמויה, על ניפוח מנגנונים ללא פרופורציות, ועל יצירת תפקידים ומחלקות שלא לצורך, התפטר מהד בנק.

180 מכוניות

אחרי מפולת המניות הבנקאיות התקבלה החלטה בבנק לאומי לגרוע משכר הבכירים. היום מתברר, כי ההחלטה החזיקה מעמד שנה אחת בלבד, אם בכלל. משכורות בכירי

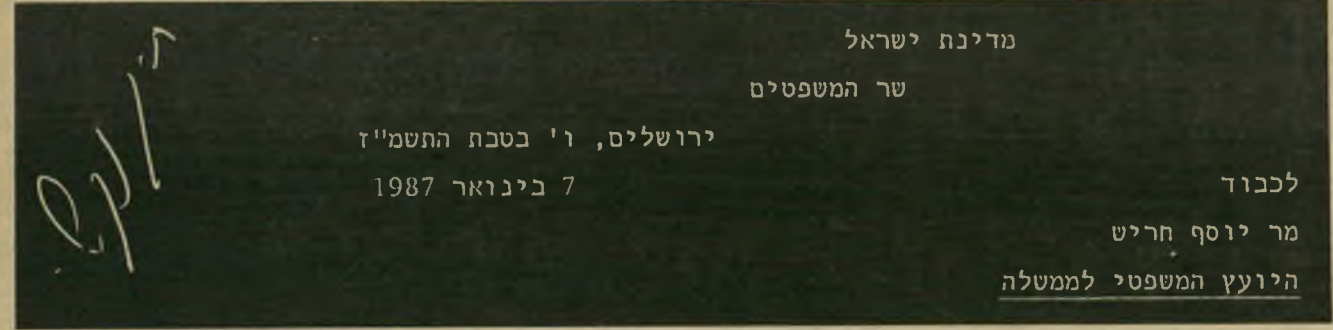
ההנחיה הפנימית ששלח שר-המישפטים אברהם שריר ליועץ המישפטי יוסף חריש

"רמיסה גסה!"

לפרשת ויליאם נקש, הרוצח המבוקש בצרפת, שלגבו יש חילוקי-דיעות בין השר והיועץ. העתק המיסמך המאלף הזה הגיע לידי העולם הזה. הוא מסתמך לממשלה ולפרקליטות המדינה צריך להיות עניין התיקשורת. כלל אשמים כלי-הלך המיסמך במלואו וכלשונו המדוייקת:

בין חדרו של שר-המישפטים ובין חדרו של היועץ המישפטי לממשלה מפרירים רק כמה צעדים. אבל המרחק רב. המגע בין השניים מתנהל בעיקר במיכתבים.

מיכתב כזה יצא מלישבתו של אברהם שריר ביד בינואר 1986, ועבר את כל המרחק הגדול ללישבתו של יוסף חריש. הוא נגע

זיקה ישירה לעניין, לצורך בירור סוגיות בעלות חשיבות ציבורית, נגעו הדיברים לפרשות שהיו כולן במישור המישפטי הפנימי של מדינת ישראל, ולא עסקו ב"אכיפת" זכות או אינטרס של מדינה זרה במישור הבינלאומי. ליועץ המישפטי לממשלה ולפרקליטות המדינה צריך להיות עניין מיוחד במישור העקרוני למנוע יצירת תקדים כה מסוכן, העלול לגרום בעתיד להצפת בית-המישפט העליון בעתירות של אנשים חסרי מעמד מישפטי ובעניינים שמטיבם אינם מתאימים לשמיטתו של הבג"ץ. ובנושא מיוחד זה של מישור היחסים הבינלאומיים של מדינת ישראל מתבססת גם הסכנה שעיתרות כאמור תשרתנה, אם בעקיפין ואם במישור, אינטרסים של מדינות זרות, תוך פגיעה במדינת-ישראל. כך, למשל, אם תתקבל העתירה במיקרה דין — מה ימנע, במיקרה אחר, מדינה זרה, שישראל דחתה, מתוך שיקול פוליטי זה או אחר, בקשת הסגרה שהוגשה על ידה, מלגרום לכך שאזרח ישראלי כלשהו, שכביכול אין לו שום זיקה לעניין, יגיש עתירה לבג"ץ בשמו הוא בעניין זה? עתירה כזו, אם יוכר מעמד העותר, עלולה לאלץ את השר לחשוף בפר-הסיה ובפירוט נימוקים ושיקולים שהשתיקה יפה להם, ושחשיפתם — או

לאחר הירחור ממושך ומחשבות רבות בנושא התוצאה העלולה להיקבע במישור הכללי-העקרוני בין הרשות השופטת והרשות המבצעת, אשר תחרוג מעבר לנושא "נקש" ותניח כללי התנהגות ומסמרות העלולים לפגוע בתפקוד הרשות המבצעת, ובהמשך לשיחותינו הרבות בנושא. הנני לבקשך להופיע בבית-המישפט העליון כיועץ מישפטי לממשלה ולהעמידם על חומרת הסוגיות העקרוניות המתעוררות בנושא זה. אם הבג"ץ יתערב בפרשה זו, יהא בכך משום תקדים עקרוני, שהשל-כותיו השליליות מבחינת העמדות של רשויות המדינה והפרקליטות ה"מייצגת אותן — מרחיקות לכת הרבה מעבר למיקרה הנוכחי. המעוניינת בהסגרה היא מדינה זרה, שבלעדי בקשתה אין כל אפשרות חוקית לנקוט הליכי-הסגרה. נמצא שהעניין מצוי כולו בתחום היחסים

ויליאם נקש ואשתו, לאלץ את השר לחשוף בפרהסיה...

הבינלאומיים של מדינת ישראל עם מדינה זרה. מכאן גם נובעת הסמכות המיוחדת והרחבה שדיני-ההסגרה מייחדים לשר-המישפטים, שהוא נושא משרה פוליטית. והיא נוגעת למישור היחסים הבינלאומיים של המדינה — להבדיל מן הסמכות המסורה לבית-המישפט בהליכי-ההסגרה. שמטרתה בעיקר להבטיח זכויותיו של המבוקש. התערבות הבג"ץ ביחסי-החוץ של מדינת-ישראל ובקשת הסגרה שבשלב זה היא מעניינה הבלעדי של מדינה זרה (וזו תהא המשמעות המעשית והאמיתית של התערבות הבג"ץ בהחלטתו של שר-המישפטים). וכל זאת, לפי פניית העותרים שאין להם שום זיקה לעניין — התערבות כה מרחיקת לכת כמוה כפריצת כל הסכרים והגבולות. הן מבחינת התחו"מים הראויים והמתאימים לשפיטתו של הבג"ץ והן מבחינת סוג האנשים שראוי להכיר בהם כבעלי מעמד לעניין עתירה לבג"ץ. עם כל ההרחבה שחלה בשנים האחרונות בהתערבותו של הבג"ץ, הן מבחינת העניינים שבהם התערב והן מבחינת סוג העותרים שבמעמדם הראוי הכיר, הרי עד היום לא הרחיקו הדברים לכת עד כדי כך. וגם משהכיר בית-המישפט העליון במעמדם של עותרים שאין להם

יועץ חריש, במיקרה הנדון עבר כל גבול סביר... שר שריר

אף הודעה שיחסי-החוץ של מדינת ישראל מחייבים שלא לגלותם לבית-המישפט או בפומבי — עלולה לגרום נזק כבד לריקמת היחסים הבינלאומיים העדינה של מדינת-ישראל. אני חרד כשר-המישפטים להשלכות ולהתפתחויות שכיום לא ניתן לחזותן, ומשום כך נראה לי כי עליך להיות ער לכך. שוחחתי איתך בעבר על דאגתי מרמיסה גסה של עקרון. הסוביודיצה" שבמיקרה הנדון עבר כל גבול סביר. גם אם נצא מתוך הנחה ששופטים "מחוסנים" מפני כלי-התיקשורת, סבורני שאין ילוד אשה שניתן לחלוטין לבודד אותו מהשפעה כזו. אבקשך בפנייתך לבית-המישפט העליון להעלות נקודה זו.

ברברה, אברהם שריר

המילה "בכירים" בתוארם של הסי מנכ"לים הבכירים לא היתה סתם מלי-צה. כי מתחתם יש סמנכ"לים סתם, כדי שיהיה ברור מי חשוב יותר ומי חשוב פחות בפירמידה. הסמנכ"לים, שמנו כי 15 איש, זכו בשכר של 5000 דולר לחודש. את כרטיסי-האשראי הפתוח לקחו מהם. שלב אחר נמוך יותר בסולם: העו"ד רים הבכירים למנכ"ל. 20 במיספר — כל אחד 4000 דולר לחודש בלבד. ובתחתית הפירמידה ישבו להם כי 80 עוורים למנכ"ל — עוורים סתם,

מתחת למנכ"ל הבנק נמצאים בכירי-רמדה שלושת המנכ"לים-המשותפים: ברוך יקותיאל, יוסף ראש ויעקב מכאט. הם הסתפקו ב-300 אלף דולר לשנה, הטבות הם קיבלו כמו שני הכי-כירים מהם. מתחתם בפירמידה: המישנים למנכ"לים. שלושה, כל אחד מהם קיבל 11 אלף דולר לחודש, וההטבות היועיות. מתחת למישנים נאים חמשת הסמנכ"לים הבכירים. כל אחד מהם הרוויח עשרת אלפים דולר לחודש ועוד הטי-כות. הבנק ב-85 היו למעשה גבוהות יותר מאשר משכורתם ערב מפולת-המניות. יושב-ראש הדייקטוריון, ארנסט יפת, קיבל 1 מיליון דולר לשנה. זה היה רק שכרו. לזה התוספו הטבות כמו אחזקת טלפון, נסיעות לחוץ-לארץ על חשבון הבנק, רכב צמוד וכרטיסי-אש-ראי פתוח. האיש השני בהיררכיה בבנק, בתקופת המפולת וגם היום, הוא מרדכי איינ-הורן. הוא מנכ"ל הבנק. משכורתו צנר-עה יותר: 500 אלף דולר לשנה. הטבות — כמו ליושב-ראש.